

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Ἐγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΓ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1228 ²	Τοῦ ἁγίου ἱερομάρτυρος Χαράλαμπους Δευτέρα 10 Φεβρουαρίου 2014 (2006)	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
---	--	---

Κάτω τὰ εἶδωλα!

«Θαυμαστός ὁ Θεὸς ἐν τοῖς ἁγίοις αὐτοῦ» (Ψαλμ. 67,36)

Ἐορτάζει, ἀγαπητοί μου, ἓνας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους ἁγίους, ὁ ἅγιος **Χαράλαμπος**.

Οἱ Χριστιανοὶ τρέχουν στὶς ἐκκλησιές, ἀνάβουν κερὶ στὴν εἰκόνα του, προσκυνοῦν τὴν ἁγία κάρα του στὸ μοναστήρι τοῦ Ἁγίου Στεφάνου Μετεώρων, μὲ κάθε τρόπο ἐκδηλώνουν τὴν εὐλάβειά τους. Ἄλλὰ παραπάνω ἀπ' αὐτὰ ὁ ἅγιος Χαράλαμπος ζητεῖ κάτι ἄλλο. Θέλει **νὰ μιμηθοῦμε τὸ παράδειγμά του**.

—Μὰ τί, μποροῦμε ἐμεῖς νὰ κάνουμε τὰ θαύματά του;

Ἦσφι ἀσφαλῶς. Μποροῦμε ὅμως ν' ἀντιγράψουμε στὴ ζωὴ μας τὶς ἀρετές του. Ἄλλὰ γιὰ νὰ γίνῃ αὐτό, πρέπει **νὰ μάθουμε πῶς ἔζησε**.

***

Ὁ ἅγιος Χαράλαμπος γεννήθηκε τέλη τοῦ Α' αἰῶνος καὶ μαρτύρησε τὸ 198 μ.Χ.. Ποῦ γεννήθηκε; Στὴ χώρα τῶν ἁγίων καὶ μαρτύρων, στὴ **Μικρὰ Ἀσία**. Γι' αὐτὸ οἱ πρόσφυγες τὸν τιμοῦν ἰδιαίτερος. Γεννήθηκε στὴ Μαγνησία, ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ. Οἱ γονεῖς του ἦταν φτωχοὶ μὰ πιστοὶ στὸ Θεό. Γράμματα δὲν ἔμαθε πολλά. Ἄλλὰ τί νὰ τὰ κάνῃς τὰ γράμματα; Δὲν βγῆκε ἀπὸ σχολές καὶ πανεπιστήμια, ἀλλὰ εἶχε πίστι βουνὸ πού ἔκανε θαύματα. Γι' αὐτὸ οἱ χωριανοὶ του τὸν ξεχώρισαν καὶ τὸν ἔκαναν **ιερέα τοῦ Ὑψίστου**.

Λειτουργοῦσε ὁ ἅγιος Χαράλαμπος, μὰ ὄχι ὅπως οἱ σημερινοὶ παπάδες, δεσποτάδες καὶ πατριαρχάδες. Ὅταν ἔμπαινε στὴν ἐκκλησία κ' ἔβαζε τὸ πετραχήλι μπρὸς στὴν ἁγία τράπεζα, τὰ μάτια του βούρκωναν. Γονάτιζε καὶ μοσχοβολοῦσε ἢ ἐκκλησιά. Λειτουργοῦσε σὲ σπήλαια, μακριὰ ἀπὸ τὰ μάτια τῶν ἀπίστων.

Ἄλλὰ τὸ ἔτος 198 κηρύχθηκε ἀπὸ τὸν αὐτοκράτορα Σεπτίμιο Σεβήρο (193-211 μ.Χ.) **διωγμὸς** σκληρός. Ἡ διαταγὴ ἦταν· Θάνατος στοὺς Χριστιανούς! Καὶ ὁ πρῶτος πού συνελήφθη στὴν περιοχὴ ἐκείνη ἦταν ὁ ἅγιος Χαράλαμπος. Τοῦ ἔβγαλαν τὰ ἄμφια καὶ τὸν ὤ-

δήγησαν **μπροστὰ στὸν ἡγεμόνα τῆς Μαγνησίας, τὸ Λουκιανό**. Τοῦ ἔδειξαν τὰ ἀγάλματα τῶν εἰδώλων καὶ τοῦ εἶπαν· —Προσκύνησε, εἰ δ' ἄλλως θὰ σὲ βασανίσουμε. Ἐκεῖνος ἀπήντησε· —Εἶδωλα δὲν λατρεύω· ἓνας εἶνε ὁ ἀληθινὸς Θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός. Διατάζει τότε ὁ ἔπαρχος νὰ τὸν δέσουν σὲ μιὰ κολώνα, νὰ τὸν χτυπήσουν μὲ βούνευρα, καὶ μετὰ —ἐνα μαρτύριο πού σπανίως συναντοῦμε στὰ συναξάρια— **νὰ τὸν γδάρουν ζωντανὸ ἀπ' τὸ κεφάλι ὡς τὰ νύχια!** Κ' ἐπειδὴ ὁ Λουκιανὸς ἔβλεπε τὸν ἅγιο νὰ ὑπομένῃ μὲ καρτερία, ἐπιχείρησε ὁ ἴδιος μὲ τὰ χέρια του νὰ ξεσχίση τὶς σάρκες του. Ὅμως, μόλις τὸ μαχαίρι ἄγγιξε στὸ σῶμα —ἄς μὴν πιστεύουν οἱ ἄπιστοι, ἐμεῖς πιστεύουμε—, τὰ χέρια τοῦ τυράννου κόπηκαν ἀπὸ τοὺς ἀγκῶνες κ' ἔμειναν κρεμασμένα πάνω στὸ σῶμα τοῦ ἁγίου! Ὁ τύραννος ἔπεσε κάτω ἀπὸ τὸν πόνο καὶ παρακαλοῦσε τὸν ἅγιο νὰ τὸν κἀνῃ καλά. Ὁ ἅγιος Χαράλαμπος προσευχήθηκε γιὰ τὸ δῆμί του· κι ὅπως τὴ Μεγάλῃ Πέμπτῃ ὁ Χριστὸς πῆρε τὸ αὐτὶ πού ἔκοψε ὁ Πέτρος καὶ τὸ κόλλησε στὴ θέσι του, ἔτσι πάλι ὁ Χριστὸς διὰ τοῦ ἁγίου Χαράλαμπου πῆρε τὰ κομμένα χέρια τοῦ τυράννου καὶ τὰ κόλλησε πάλι στὴ θέσι τους. Τὸ θαῦμα ἦταν μεγάλο. Πίστεψαν πολλοί. Πίστεψαν καὶ δύο δῆμιοι πού βασάνιζαν τὸν ἅγιο Χαράλαμπο, ὁ **Πορφύριος** καὶ ὁ **Βάπτος**, καθὼς καὶ **τρεῖς γυναῖκες** πού βρέθηκαν ἐκεῖ. Καὶ οἱ πέντε ὠμολόγησαν τὸ Χριστό, ἀποκεφαλίσθηκαν καὶ εορτάζουν σήμερα μαζί του.

Κατόπιν ὁ τύραννος ἄφησε τὸν ἅγιο Χαράλαμπο κ' ἔξακολούθησε τὴν πνευματικὴ του ἐργασία. Μετὰ ἀπὸ χρόνια βρέθηκε στὴν Ἀντιόχεια ὁ αὐτοκράτορας τῆς Ῥώμης, ὁ **Σεβήρος** (πρόκειται γιὰ τὴν Ἀντιόχεια τῆς Μικρᾶς Ἀσίας, ἐπίσης ἐπὶ τοῦ Μαιάνδρου ποταμοῦ). Παρουσιάστηκε μπροστὰ του μιὰ ἐπιτροπὴ καὶ τοῦ εἶπε· Μεγαλειότατε, ἐδῶ ὑπάρχει ἔ-

νας ἱερεὺς τῶν Χριστιανῶν, ὁ Χαράλαμπος· ἂν τὸν ἀφήσης, δὲν θὰ μείνη οὔτε ἓνας εἰδωλολάτρης. Ὁ Σεβῆρος στέλνει ἓνα ἀπόσπασμα καὶ τὸν ἀνακαλύπτει σὲ μιὰ σπηλιὰ τὴν ὥρα ποὺ προσευχόταν. Τὸν δένουν ἀπὸ τὴ γενειάδα, τοῦ καρφώνουν καρφιά στὴ ράχη, καὶ τὸν τραβοῦν γιὰ νὰ τὸν φέρουν ἀπὸ τὴ Μαγνησία μέχρι τὴν Ἀντιόχεια. Ἐπὶ τέλους τὸν ὀδηγοῦν **ἐνώπιον τοῦ αὐτοκράτορος**.

Γαλήνιος ἦταν στὸ πρόσωπο ὁ ἅγιος Χαράλαμπος, γέροντας 113 ἐτῶν. Γιὰ νὰ τὸν δοκιμάσουν, φέρνουν ἐκεῖ ἓνα **δαιμονισμένο**. –Ἄν ἔχης δύναμι, βγάλε τὸ δαιμόνιο, τοῦ λένε. Ὁ ἅγιος Χαράλαμπος, προτοῦ νὰ τὸ βγάλῃ, ρωτᾷει· –Γιὰ πές, πῶς μπῆκες μέσα στὸν ἄνθρωπο αὐτὸν καὶ γιατί τὸν βασανίζεις; Τὸ δαιμόνιο ἀπαντᾷ· –Δικαίως βασανίζεται. Αὐτὸς ἔκλεψε τὰ πράγματα τοῦ γείτονά του καὶ σκότωσε ἐκεῖνον ποὺ ἦταν ὁ νόμιμος κληρονόμος του, γιὰ νὰ μείνουν πλέον ὅλα σ’ αὐτόν· μετὰ τὸ ἔγκλημα αὐτὸ τὸν κυρίευσαν ἐγὼ καὶ τὸν κρατῶ 36 τῶρα χρόνια. Τότε ὁ ἅγιος Χαράλαμπος εἶπε· –Ἐγὼ ὁ δοῦλος τοῦ Κυρίου Χαράλαμπος σὲ διατάζω νὰ φύγῃς αὐτοστιγμῆ. Καὶ ὦ τοῦ θαύματος! τὸ δαιμόνιο σπартάρησε, ἔβγαλε φωνές κ’ ἐγκατέλειψε τὸν ἄνθρωπο. Καὶ μόνο τὸ θαῦμα αὐτό; **Καὶ νεκρὸ ἀκόμη ἀνέστησε!**

Ἐν τούτοις αὐτοὶ δὲν πίστεψαν. Ἄμα δὲν ἔχη κανεὶς καλὴ διάθεσι, ὅ,τι καὶ νὰ δῆ δὲν πιστεῦει. Κι ὁ τύραννος, βλέποντας τὸν ἅγιο νὰ ἔχη τέτοια δύναμι, ἄφρισε. Καὶ τί κάνει; ὤρμησε νὰ πολεμήσῃ τὸν οὐρανὸ ὁ ἀνόητος. Καὶ ρίχνοντας βέλη στὸν ἀέρα βγάζει μιὰ βλαστήμια. Χριστέ, λέει, κατέβα στὴ γῆ νὰ σὲ πολεμήσουμε. Κι ἂν ἐσὺ δὲν κατεβῆς, θ’ ἀνεβούμε ἐμεῖς πάνω στὰ ἄστρα νὰ σ’ ἐξοντώσουμε... Μόλις εἶπε τὴ **βλασφημία** αὐτή, ἄρχισε ἡ γῆ νὰ σειέται, ὁ ἥλιος νὰ σκοτεινιάζῃ, τὰ στοιχεῖα τῆς φύσεως νὰ μαίνωνται, καὶ ὁ Σεβῆρος μὲ τὸν ἑπαρχο Κρίσπο ἀρπάχτηκαν καὶ **ἔμειναν μετέωροι στὸν ἀέρα!** Ὅλοι τρόμαξαν, καὶ μόνο κατόπιν προσευχῆς τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος πάτησαν πάλι στὴ γῆ.

Τότε πίστεψε στὸ Χριστὸ ἡ **Γαλήνη**, ἡ κόρη τοῦ βασιλέως, ἡ ὁποία χλεύασε καὶ γκρέμισε τὰ εἰδωλολατρικὰ ἀγάλματα τοῦ Διός, τοῦ Ἀπόλλωνος καὶ πολλὰ ἄλλα.

Δὲν συνεχίζω τὴ διήγησι, γιατί εἶνε ἄπειρα τὰ θαύματα τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος. Ἐνα μόνο θὰ προσθέσω. Οὐμωμένος ὁ τύραννος ἀπὸ τὴν καταστροφὴ τῶν εἰδώλων, διέταξε, πρὸς ἐξευτελισμὸν τοῦ ἁγίου, νὰ τὸν παραδώσουν σὲ μιὰ **χήρα γυναῖκα** νὰ τὸν φυλάξῃ στὸ

σπίτι τῆς. Μόλις ἅγιος Χαράλαμπος ἀκούμπησε σ’ ἓνα ξηρὸ στῦλο τοῦ σπιτιοῦ, λέει τὸ συναξάριο, ὁ στῦλος βλάστησε κ’ ἔκανε τόσα κλαδιὰ ὥστε σκέπασε ὅλο τὸ σπίτι. Εἶδε τὸ θαῦμα ἡ γυναῖκα, ἔπεσε τὸν προσκύνῃ καὶ τοῦ εἶπε· Φύγε, κύριε, ἀπὸ τὸ σπίτι μου· δὲν εἶμαι ἄξια νὰ εἶσαι κοντά μου. Τὸ πρῶι, ὅταν εἶδαν καὶ οἱ γείτονες τέτοιο δέντρο μέσα στὸ δωμάτιο, μὲ ἄνθη καὶ καρπούς, πίστεψαν καὶ βαπτίστηκαν στὸ ὄνομα τοῦ Χριστοῦ.

Τὴν ἄλλη μέρα τὸ εἶπαν καὶ στὸ βασιλιᾶ. Τότε ὁ ἑπαρχος εἶπε· Βασιλιᾶ, δῶσε διαταγὴ ν’ ἀποκεφαλίσουν τὸν Χαράλαμπο, γιατί μ’ αὐτὰ ποὺ κάνει θὰ πιστέψουν στὸ Χριστὸ περισσότεροι. Ἔτσι βγήκε πλέον ἡ **ἀπόφασι ν’ ἀποκεφαλίσθῃ**. Ἀπόσπασμα στρατιωτῶν τὸν ὠδήγησε στὸν τόπο τῆς ἐκτελέσεως. Ἐκεῖ ὁ ἅγιος Χαράλαμπος ἄρχισε νὰ προσεύχεται. Ἀλλὰ πρὶν προλάβουν νὰ τὸν ἀποκεφαλίσουν **ἡ ψυχὴ του πέταξε** σὰν λευκὸ περιστέρι.

* * *

Αὐτὴ εἶνε, ἀγαπητοί μου, ἡ ζωὴ καὶ τὸ μαρτύριο τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος. Ποιὸ εἶνε τώρα τὸ συμπέρασμα; Ὅτι ὅσοι τιμοῦν τὴ μνήμη του πρέπει **νὰ μιμηθοῦν τὴν πίστι του**. Ἐκεῖνος δὲν προσκύνῃσε τὰ εἰδωλα· προτίμησε νὰ μαρτυρήσῃ.

–Μά, θὰ πῆτε, τώρα δὲν ὑπάρχουν εἰδωλα...

Λάθος κάνετε. Μπορεῖ νὰ μὴν ὑπάρχουν εἰδωλα ἀπὸ μάρμαρο ἀσήμι καὶ χρυσάφι. Ἀλλὰ τί εἶνε εἰδῶλο; **Ὅταν ἓνα πρᾶγμα ἢ πρόσωπο τὸ ἀγαπᾷ παραπάνω ἀπὸ τὸ Θεὸ καὶ τὸ ἕξι σὰν Θεὸ, αὐτὸ πλέον γίνεται εἰδῶλο κ’ ἐσὺ εἰδωλολάτρης**. Ἐὰν λόγου χάριν λατρεύῃς τὸ χρῆμα, ἔχεις θεὸ τὸ μαμωνᾶ. Ἄλλοι λατρεύουν τὴ σάρκα, ἄλλοι κάτι ἄλλο (τὴν ἐπιστήμη, τὴν ὀθόνη, τὴ μόδα, τὸ κόμμα, τὴ μπάλλα, τὸ ποτό, τὸ τσιγάρο, τὸ ναρκωτικό...). Ὅλα αὐτὰ τί εἶνε; Εἰδῶλα, καὶ **πρέπει νὰ πέσουν**.

Λοιπόν, ἀδελφοί μου, κάτω τὰ εἰδῶλα! Ὅχι γιατί τὸ λέω ἐγὼ. Ἐμένα μπορεῖτε νὰ μὲ περιφρονήσετε. Ἀλλὰ δὲν ἐπιτρέπεται νὰ τὰ βάλετε μὲ τὸν ἅγιο Χαράλαμπο. Ὅπως ἐκεῖνος μίσησε καὶ κατεφρόνησε τὰ εἰδῶλα, ἔτσι κ’ ἐσεῖς, ὅσοι τὸν τιμᾶτε. Σᾶς ἐξορκίζω ἐνώπιον τῆς εἰκόνας τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος: **κανεὶς νὰ μὴν προσκυνῇ τὰ εἰδῶλα**. Δῶστε χαρὰ στοὺς ἀγγέλους, δῶστε χαρὰ στὸν ἅγιο Χαράλαμπο, δῶστε χαρὰ καὶ σ’ ἐμένα.

Μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι θὰ μὲ ἀκούσετε εὐλογῶ τὰ σπιτία καὶ τὶς οἰκογένειές σας καὶ εὐχομαι ὁ Θεὸς διὰ πρεσβειῶν τοῦ ἁγίου Χαράλαμπος νὰ σκεπάξῃ ὅλο τὸν τόπο μας· ἀμήν.

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**